

Hrošči na operockovski način

Verjetno je leto 2010 zaradi svoje okroglosti res prikladno za raznovrstne obletnice, sicer pretežno državne, humanitarne in podobne narave. Zato občutki, da vsak teden praznujemo obletnico že česa, najbrž niso daleč od resnice. Tako so prejšnji teden v Kinu Šiška, in sicer v miselno-umetniško-vokalni organizaciji variabilnega gledališko-glasbenega kolektiva Paramundus, zaznamovali pol stoletja od nastanka ene najbolj legendarnih glasbenih skupin v globalnem smislu: The Beatles. Po nekaj letih premora sta ustvarjalne sokove v isti steklenici namreč zbrala Gregor Strniša in režiser Iztok Lovrić, da bi do zadnjega kotička napolnjeno dvorano – nekateri gledalci so podlago našli tudi na tleh – povedla v čas beatlegeista, kot sta obenem poimenovala dvourni operno-rockovski šov.

Po dvigu zastora so se nekateri gledalci bržčas morali nekoliko asimilirati, saj so se razvadili ob preteklih Lovrićevih precej bolj scenskih postavitvah. Tokrat je bilo drugače. Začelo in končalo se je z muziko, tako rekoč golo, iz grl štirih pevcev (sopranistk Katje Kovalinke in Nataše Krajnc, baritonista Aleša Marčiča in tenorista Diega Barriosa Rossa) in ob spremljavi odličnega benda (Andrej Zupan na klarinetu in basklarinetu, Uroš Usenik na akustični in električni kitari, Gregor Strniša na klavirju in sintu, Rok Hozjan na kontrabasu in električnem basu ter Jaka Strajnar na tolkalih in bobnih). Resda so se pevski akterji vmes nemalokrat preoblekli, se na odru pojavili z rekvizitom ali dvema (denimo s čivavo), toda v splošnem je tisti večer kraljevala glasba Beatlov na lovrićevski način.

Prav vse, ne glede na zastrupljevalske, politične, religiozne, prehrambne in druge preference, pa je nadvse odobrovoljil verz: »Včeri inflacija, dons recesija, za jutro se še ne ve.«

Če je prvi, uvodni hit (»A hard day's night«), četudi zapet v operni štirimungli, še deloval kot nič posebnega, je že pri četrti skladbi iz venčka triindvajsetih ušesa zbudel tekstopiščev avtorski pristop. Lovrić je zimzeleni »Let it be« namreč nadomestil s »Tebe ni« in ga dopolnil z zgodbo o minuli ljubezni, ki je pokopala tudi kino, kamor sta bivša zaljubljenca hodila gledat stare filme. Občinstvo se je v ritmu Hroščev na stolih najbolj urbanega kina v mestu bolj pogumno začelo zibati šele pri »Komm gib mir deine hand«, ki je prevzela identiteto še ene klasike »I wanna hold your hand«. Kadilce je jako razveselila operno-rockovska oda kajenju, morda tudi zato, ker je besedilo razkrilo rezultate analiz, ki naj bi potrdile, da je zaradi prepovedi kajenja v zraku premalo nikotina. Prav vse, ne glede na zastrupljevalske, politične, religiozne, prehrambne in druge preference, pa je nadvse odobrovoljil verz: »Včeri inflacija, dons recesija, za jutro se še ne ve.« So se že morali počutiti, kot da jih končno nekdo razume.

Hvaležnost za obilico razumevanja s strani avtorjev, prijateljev, kolegalnost in druge lepote so navzoči gromko udeleženi z aplavzi, ki se niso nehali, pa tudi s stoječim aplavzom, ki se ni nehal, operno-rockovski beatlomanijaki pa so jim vrnili milo za drago z bisi. Napisal se je bil zelo simpatičen in na posameznih mestih nenavaden dogodek, na katerem je bilo mogoče bolj potihem kot naglas prepevati, sploh pa ne plesati. Za zdaj kaže, da je bil tudi prvi in zadnji. Za nekatere je bil premalo bitlovski, za druge premalo lotrićevski, tretjim pa je bilo vse super. O četrthih raje ne bi izgubljali besed, saj tem najverjetneje le primanjkuje ljubezni. All they need is love. ■

ANUŠKA DELIČ

DELO mag 19. aprila 2010

- 1.** V pelcu in s čivavo, pa hoče denar, **2.** Velikost ni pomembna, **3.** Za konec kvartet, **4.** Avtorska vrsta brez režiserja.